

Lletres Llegades

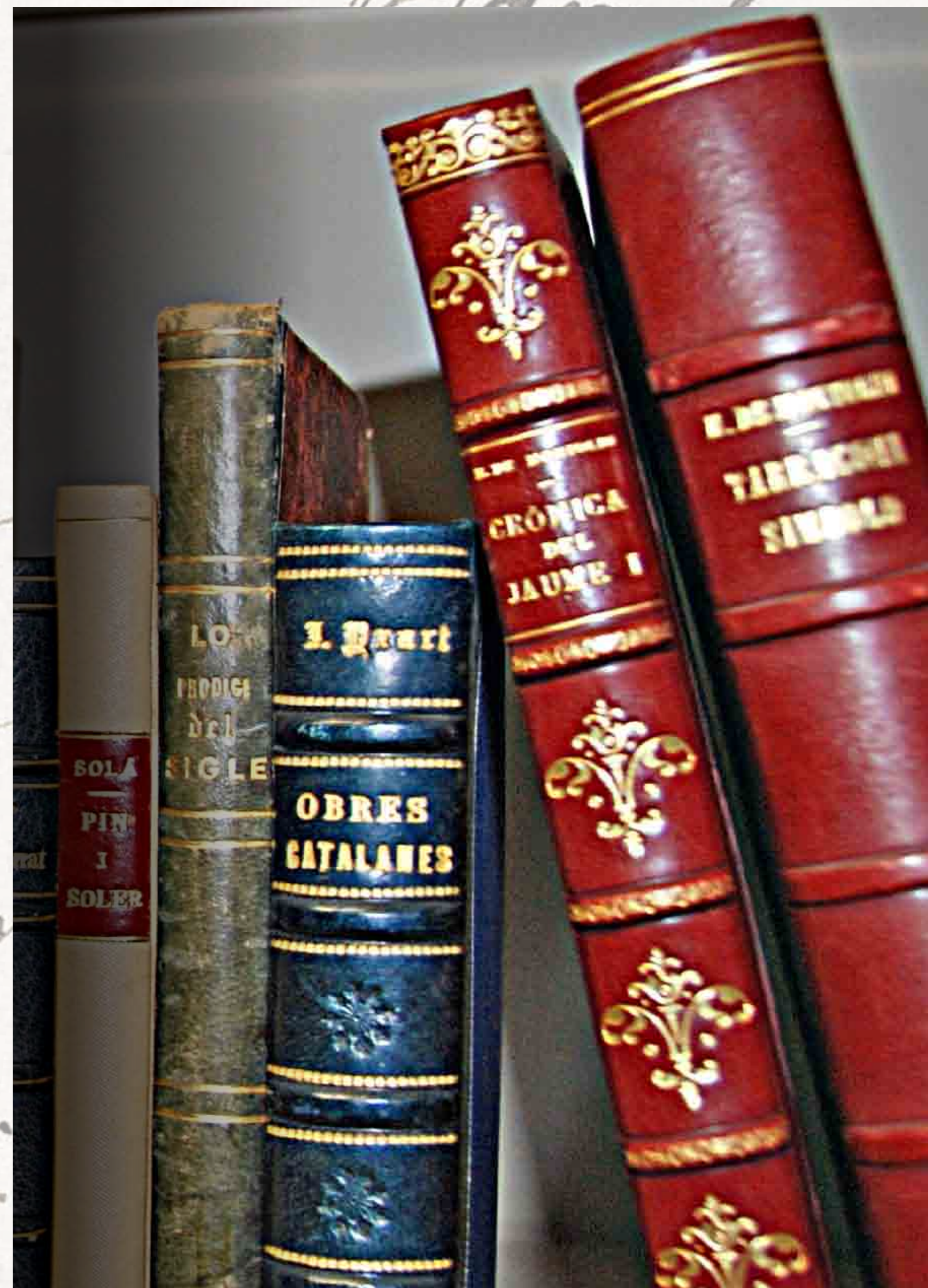

foto: T. León

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Aquesta exposició ha estat pensada per posar en valor el patrimoni literari de Tarragona. En una ciutat en què el discurs patrimonial és omnipresent, però generalment s'associa a patrimoni arqueològic i arquitectònic (romà, medieval, modernista...) o a patrimoni festiu (St. Magí, Sta Tecla, castells...), posar en valor el paper de la literatura en la conformació de la imatge de la ciutat ens semblava important. Configuren el patrimoni literari de les ciutats, en primer lloc els seus autors; en segon lloc les obres que li han estat dedicades o que l'han tinguda com a tema o paisatge; i, per últim, l'activitat literària que ha generat la ciutat. Lletres llegades pretén identificar aquests elements i proposar actuacions per mantenir-los vius.

PRODUCCIÓ

Casa de les Lletres,
Ajuntament de Tarragona

COL-LABORACIÓ

Arxiu Històric de la Ciutat de Tarragona (AHCT)
Biblioteca Hemeroteca Municipal de Tarragona (BHMT)

DISSENY

Disseny Gràfic Corporatiu i Autoedició,
Ajuntament de Tarragona

PROCEDÈNCIA DE LES PECES

La majoria de peces de l'exposició procedeixen de la BHMT, llevat d'algunes que pertanyen a col·leccions particulars. Les peces de la vitrina dedicada a Olga Xirinacs han estat seleccionades per la mateixa autora i pertanyen a la seva col·lecció.

PROCEDÈNCIA DE LES IMATGES

Les imatges d'aquesta exposició procedeixen, fonamentalment, de la BHMT i de l'AHCT. I, també, d'algunes col·leccions particulars.

Concretament, de Ferran Gerhard, Montserrat Palau, Joan Cavallé, Òmnium Cultural del Tarragonès i Associació de Professionals i Estudiosos en Llengua i Literatura Catalanes (APELLO).

AUTORS DE LES FOTOGRAFIES

Sempre que se'n coneix l'autoria es fa constar al peu de foto. Quan no consta, es tracta d'una foto d'autor desconegut.

“ Som nosaltres, que no hem llegit Homer en grec, però que hem assetjat Tarragona i Girona, som nosaltres els qui serem al capdavant de totes les coses. ”

STENDHAL (1783, Grenoble - París, 1842). *Qu'est ce que le Romantisme?*, 1823.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

El nucli central del patrimoni literari d'una ciutat el constitueixen els seus autors i les respectives obres. Des de l'època de Florus (s. I-II), un poeta nordafricà que va establir-se aquí, Tarragona, com moltes altres ciutats, s'ha vist reconeguda, explicada i representada, pels seus escriptors, tant per aquells que han parlat de la ciutat, com pels que han buscat altres temes. Alguns són prou coneguts i les seves obres poden llegir-se amb una certa facilitat, com Josep Pin i Soler, Josep Yxart, Antoni Rovira i Virgili, Domènec Guansé, Josep A. Baixeras, Olga Xirinacs o Montserrat Abelló. Però n'hi ha molts més i alguns amb destacades singularitats.

CONTAMINE DE LATOUR

Tot i que Patrice Contamine de Latour (Tarragona, 1867 - París, 1926) va néixer aquí, la major part de la seva activitat va desenvolupar-se a París, on es movia en ambients bohèmics i va reeixir component cançons, i fins i tot una òpera i un ballet, per a Erik Satie.

ANTÒNIA OPISSO

Antònia Opiisso (Tarragona, 1855 - ?), filla de Josep Opiisso, fundador del *Diari de Tarragona*, va desenvolupar una intensa activitat periodística i literària, en castellà. Va conrear la poesia, la novel·la, la narrativa breu i el teatre.

JOAN ANTÒNIO I GUÀRDIAS

Joan Antònio i Guàrdias (Tarragona, 1890 - 1967) era llibreter, el fundador de la Llibreria Guàrdias, primer a la plaça de la Font i després al capdamunt de la Rambla Nova; però també va ser un excel·lent poeta, que va començar tard (publica el primer llibre als 58 anys) i que no va voler projectar-se fora de la ciutat, cosa que ha dificultat la difusió de la seva obra.

RAMON COMAS I MADUCELL

El jesuïta Ramon Comas i Maduell (Tarragona, 1935 - Sant Cugat del Vallès, 1978) va escriure una trencadora *Oda nova a Tarragona* (1978), continuadora d'una important trajectòria com a poeta, narrador i estudiós de temes de l'Església, malauradament estroncada massa aviat.

JOSEP M. GÜELL

Josep M. Güell (Tarragona, 1928 - 2011) regentava una botiga al carrer Eivissa i el 1979 va ser escollit regidor de l'ajuntament. Molt poca gent sabia que, alhora, era una de les poques persones que traduïa amb solvència, directament del rus al català. Va traduir alguns dels grans, com Dostoievski, Gògol o Gorki.

JOSEP M. SONNTAG

Un cas polèmic és el de Josep M. Sonntag (Madrid, 1944 - la Granadella, 2003), escriptor establert durant una temporada a Tarragona. Va tenir un inici fulgurant: finalista del premi Prudenci Bertrana el 1969 i guanyador del St. Jordi el 1970. Aquest darrer, però, li va ser retirat després per una discutida acusació de plagi.

“ Llavors va sentir una veu que li parlava en tarragoní. ”

MARIA AURÈLIA CAPMANY (Barcelona, 1918 - 1991), *L'altra ciutat*, 1955.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Hi ha qui diu que una bona novel·la explica més d'una època, o d'una ciutat, o d'un país, que molts llibres d'història. Això, esclar, és una veritat a mitges; perquè de literatura n'hi ha de moltes menes. Hi ha la que pretén retratar amb fidelitat una societat determinada. N'hi ha, en canvi, una altra que es deleix per l'elogi desmesurat, l'exaltació romàntica o la idealització pura. I fins i tot la que, amb absoluta llibertat, inventa. Una ciutat com Tarragona ha estat tractada en creacions literàries de moltes maneres, tant pels autors de casa com pels forasters. Retratada fins als més ínfims detalls de la vida quotidiana, enaltida per les glòries d'un passat tingut com a mític, inventada per autors que no la coneixien prou, o dissimulada sota plecs de literatura per altres autors que preferien jugar. Tots plegats han contribuït a construir una imatge de la ciutat, en què es barregen el record d'un temps remot idealitzat i la crítica per allò que ens rodeja.

Giuseppe Giulio Ceroni (Verona, 1774 - Governolo, 1813) era un notable poeta italià, que va participar com a soldat al setge i assalt de Tarragona el 1811. Moria poc després i deixava una producció curta, en la qual destacava *La presa di Tarragona* (1811), un poema èpic sobre aquell fet. Gravat de G. Maina, inclòs a l'edició pòstuma (1813) de les seves *Poesie*.

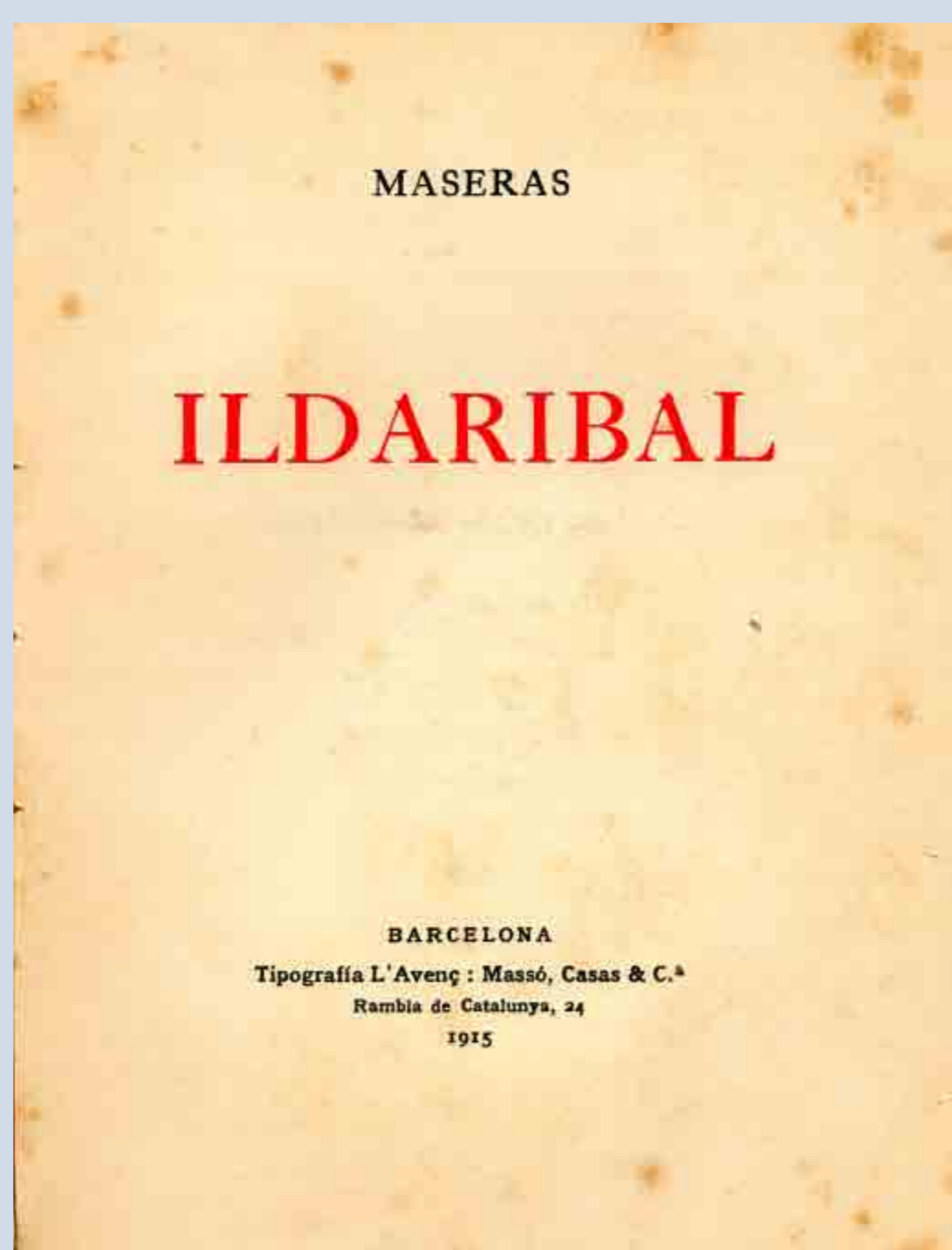
BHMT.

Hi ha una certa tradició d'autors que situen les seves obres a Tarragona sense conèixer la ciutat. Madame de La Fayette, Peter Cheyney o ETA Hoffman en són un exemple. Balzac hi va situar un relat breu i la novel·la *Les Marana* (1834). Dibuix de Daumier Bertall, pertanyent a l'edició de 1855 d'aquesta obra.

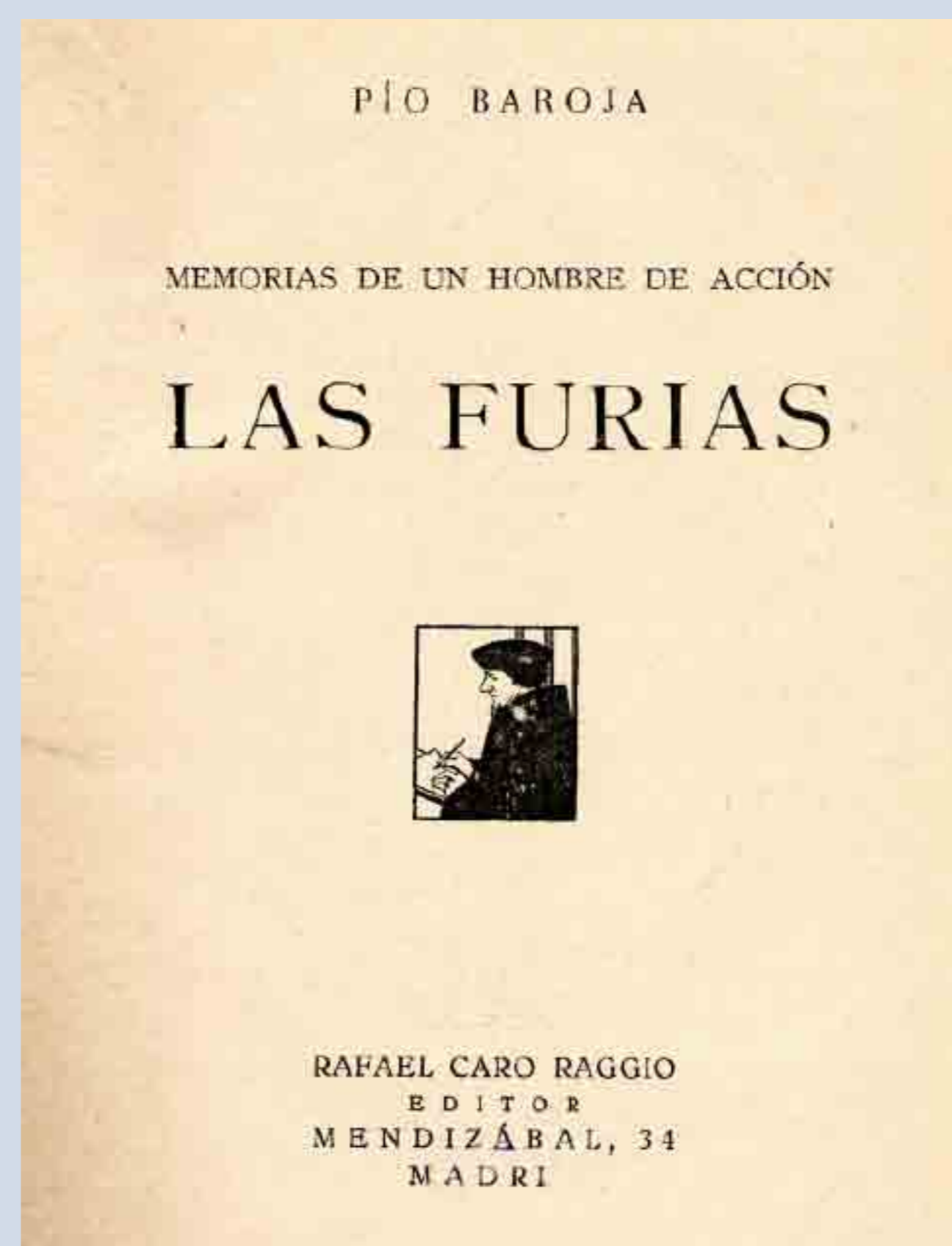

Víctor D'Arincourt participa al setge de Tarragona de 1811 en qualitat d'intendent dels atacants. Era alhora un destacat autor (li deien *el príncep dels romàntics*) i l'experiència del setge li serviria per escriure un poema èpic com *Charlemagne ou La Caroléide* (1818) o la novel·la *Les fiancés de la mort* (1850). Retrat de Robert Lefèvre (1822).

Com no podia ser d'altra manera, la Tàrraco romana ha estat origen de molts relats. *Ildaribal*, d'Alfons Maseras (1884-1939), editada el 1915, va ser una de les primeres novel·les a ambientar-s'hi. L'han seguida, entre altres, *La caràtula* (1924), de Gaston A. Mantua, i, més modernament, *Contra mendacium* (2000) d'Àngel-O. Brunet, premi Pin i Soler 1999, *El somni de Tàrraco* (2009), de Xulio Ricardo Trigo, etc.

BHMT.

El 1921 apareixia el dotzè volum de las *Memorias de un hombre de acción*, de Pío Baroja, titulat *Las furias*. Es tracta d'una novel·la ambientada el 1836, en què un malagueny arruïnat fa cap a Tarragona. La seva estada aquí és descrita de manera ben documentada, amb descripcions extenses força creïbles.

BHMT.

Casualitat o no, durant el anys 60-70 es van publicar un bon nombre de novel·les pertanyents a l'anomenada literatura de quiosc que tenien com a referent el nom de Tarragona. Entre aquestes, *Terreur à Tarragone* (1969), de Jacques Robert (1921-1997), *L'heure de Tarragone* (1965), de Maurice-Gabriel Brault (1912-1984) i *Les oiseaux de Tarragone* (1973), de Maurice Gillet.

“ Tarragona és la calma; Reus, el neguit; Valls, l'equilibri. ”

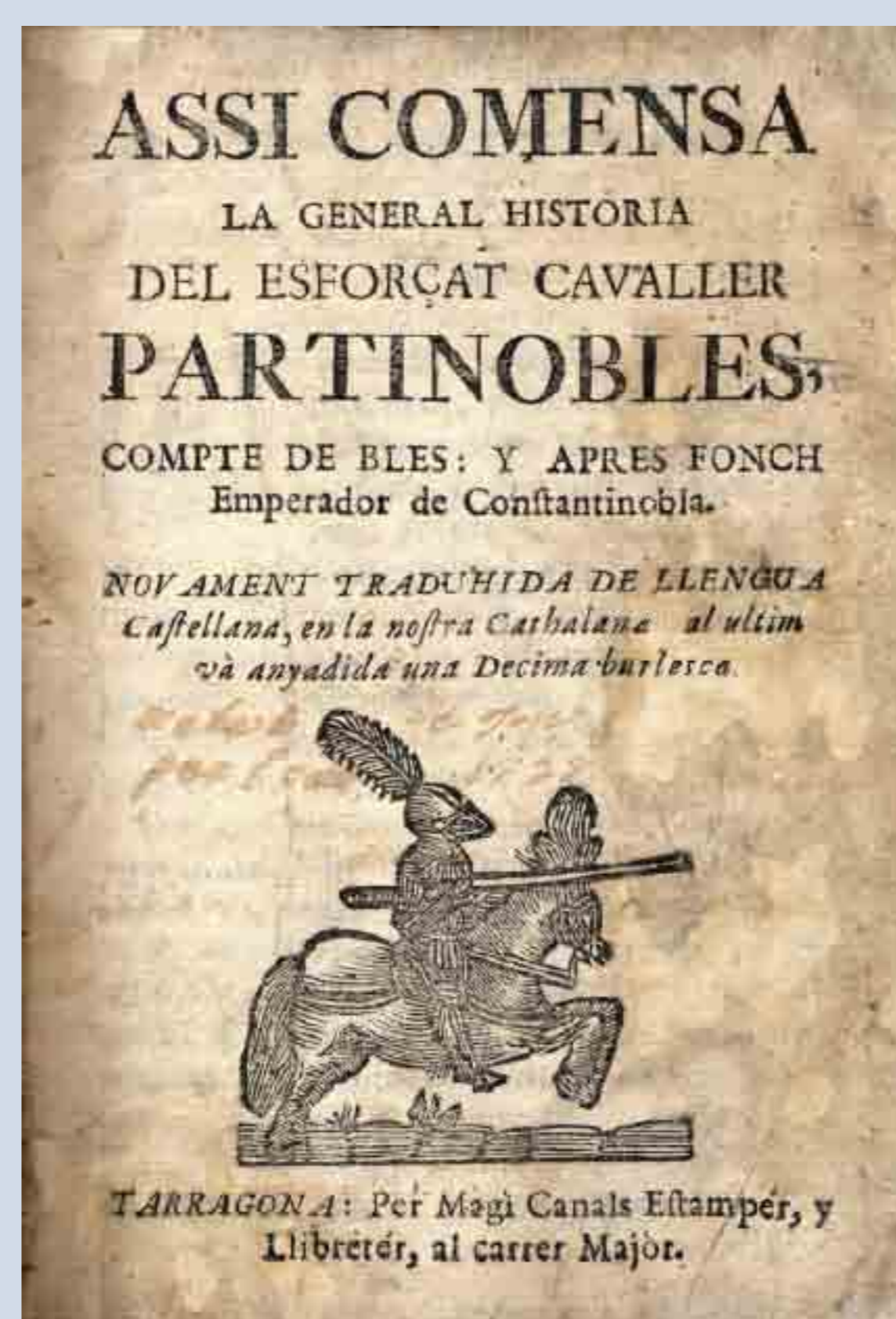
ANTONI ROVIRA I VIRGILI (Tarragona, 1882 - Perpinya, 1949). *Teatre de la ciutat*, 1963.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

L'any 1484 la ciutat de Tarragona iniciava la seva relació amb la impremta, tot acollint l'edició de l'obra *Manipulus curatorum*, de Guido de Mont-roger, a càrrec de l'impressor alemany Nicolas Spindeler. Fins al segle XIX, se succeïen, amb alts i baixos, diferents obradors, com els de Felip Mei, Felip Robert, Magí Canals o Josep Barber. Al segle XIX, al costat d'impressors com Puigrubí i Arís, s'inicia l'activitat editora d'algunes entitats. Al segle XX, a impremtes com ara Sugranyes, Torres i Virgili i Gibert i, s'afegeix l'activitat editora d'institucions, com l'Institut d'Estudis Tarraconenses Ramon Berenguer IV, l'ajuntament i la Universitat. Als anys 70 fan la seva aparició els col·lectius literaris. De tota manera, l'activitat editora en el sentit modern, amb empreses comercials dedicades a l'edició i comercialització, no es produeix fins a finals del segle XX, amb edicions El Mèdol (1986 - 2006), Arola editors (des de 1998) i editorial Silva (des de 2000).

L'any 1586 l'impressor establert a Tarragona Felip Mey publica les *Metamorfosis* d'Ovidi, que ell mateix havia traduït al castellà, d'una versió italiana. En fer-ho, va cristianitzar-ne el text. És un dels primers textos literaris imprès a Tarragona.

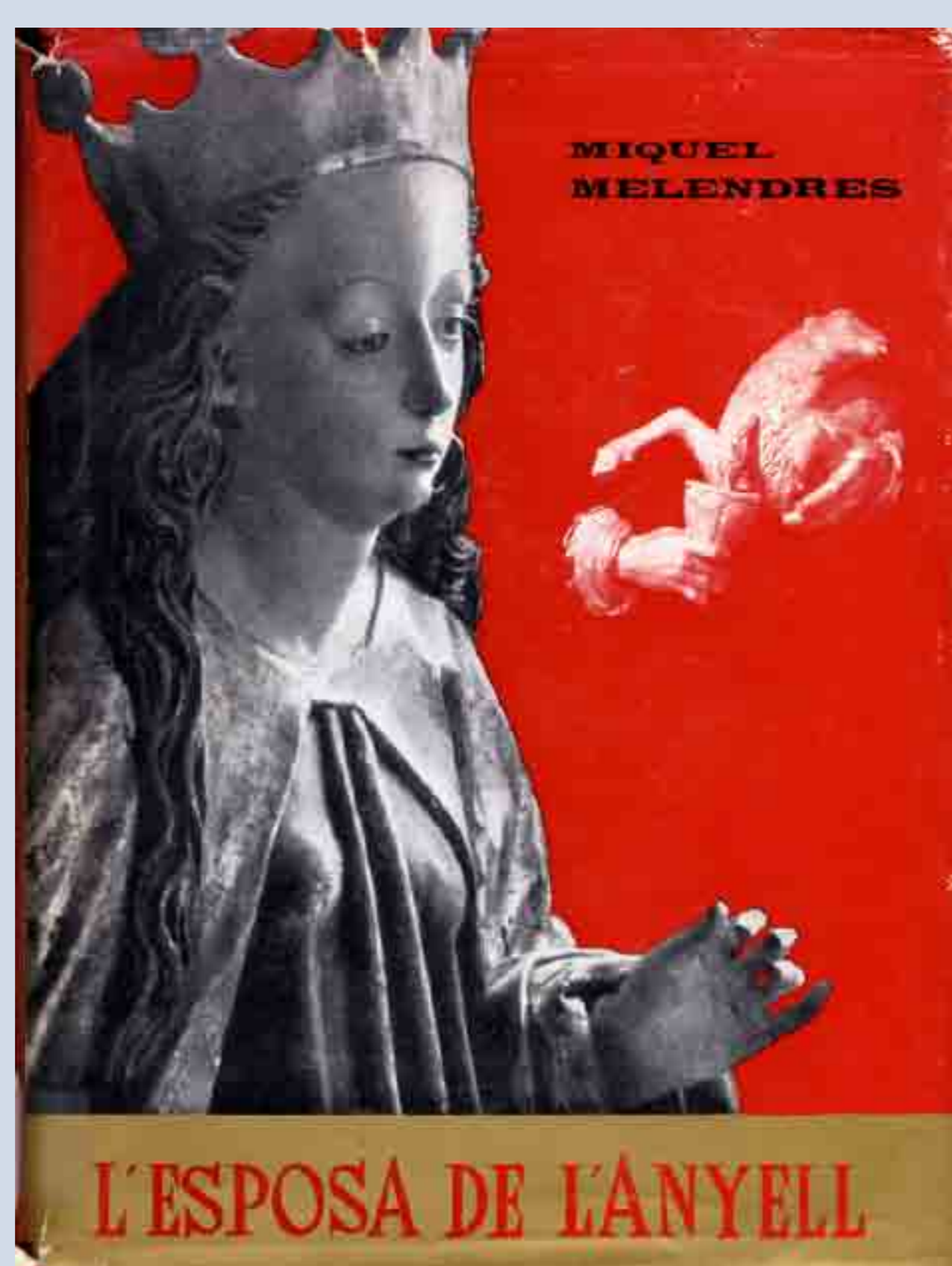
La novel·la de cavalleries francesa coneguda com el *Partinobles* (s. XII) va ser impresa per primer cop en català a Tarragona, el 1588. Aquesta edició va ser reproduïda per R. Miquel i Planas el 1912. Cap a 1788 hi va haver una nova edició tarragonina a càrrec de Magí Canals.

BHMT.

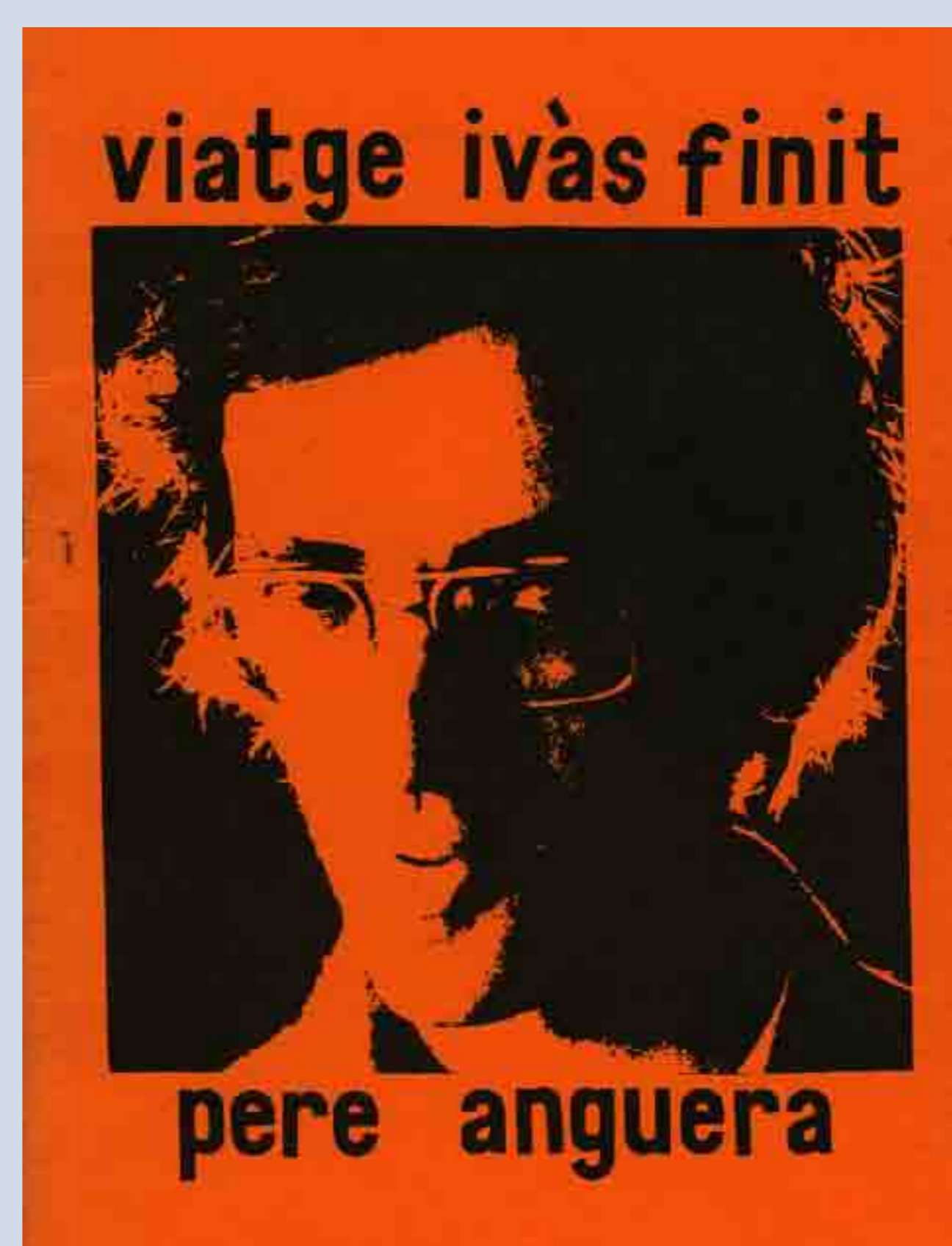
Una de les novetats del món de les arts gràfiques durant el s. XIX va ser la irrupció de les primeres entitats culturals amb una activitat editora, com és el cas de l'Ateneu Tarraconense de la Classe Obrera o l'Ateneu de Tarragona. El primer publicava el 1891, a través de la impremta d'Adolf Alegret, un discurs de Josep Yxart.

BHMT.

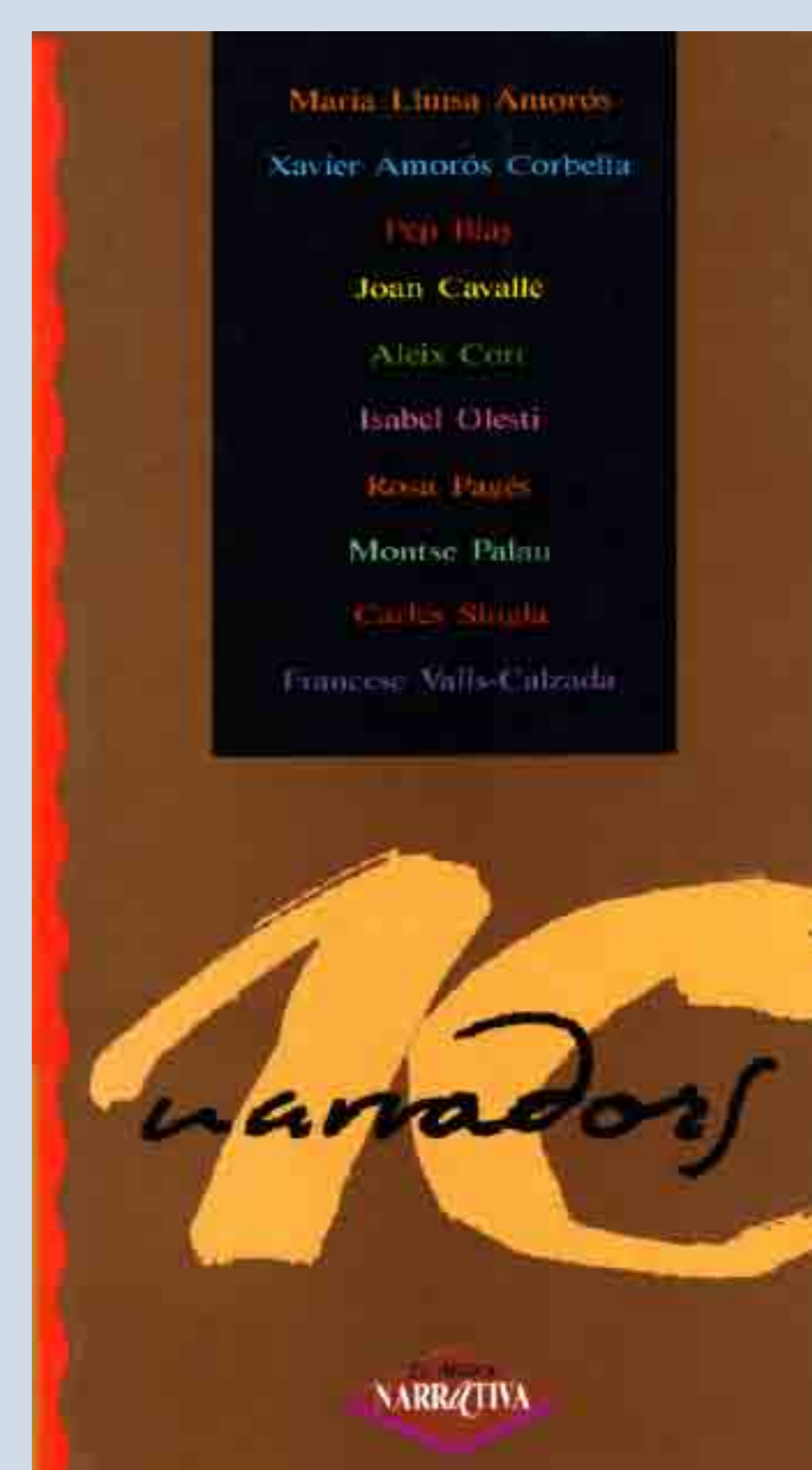

El 1952 la diputació posava en marxa l'Institut d'Estudis Tarraconenses Ramon Berenguer IV. Amb ell, una intensa activitat editora, generalment a través de la impremta Sugrañes. Autors com Joan Antònio i Guàrdias, Josep M. Casas de Muller o el col·lectiu L'espia dimonis hi van publicar les seves obres. A la imatge, un dels volums del poema èpic *L'esposa de l'anyell*, de Miquel Melendres.

BHMT.

A les darreries del franquisme van començar a aparèixer publicacions literàries de caràcter alternatiu, promogudes per col·lectius o de vegades per persones aïllades. La col·lecció Foc Nou, engegada el 1978 per Pere Anguera i Marcel Pey, va ser una de les més reeixides, amb una vintena de títols. Aquest en va ser el primer.

El 1986 s'iniciava l'activitat d'edicions El Mèdol. Amb aquesta antologia de 10 narradors del Camp de Tarragona empenia la seva singladura, que exportaria a altres territoris. El Mèdol va ser la primera editorial a editar les obres guanyadores dels Premis Literaris Ciutat de Tarragona i, entre altres aventures literàries, va iniciar una col·lecció de novel·la rosa anomenada Rosa de Pitimi.

BHMT.

“ He conegut Tarragona quan deien que era una ciutat morta. Era una delícia. ”

JOSEP PLA (Plafrugell, 1897 - 1981). *Veure Catalunya*, 1979.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Al llarg dels dos darrers segles, la premsa ha estat un vehicle fonamental per difondre la literatura. Probablement, la millor època sigui des de darreries del segle XIX fins a la guerra. Llavors, molts diaris tenien secció de Lletres i alguns dedicaven una atenció específica al tema, fins al punt que successos literaris rellevants podien ser-hi tractats monogràficament. A més, existien nombroses publicacions dedicades preferentment a les lletres, fonamentalment vinculades a entitats culturals o a grups catalanistes. Amb la guerra i el franquisme aquest interès va decaure estrepitosament.

Una de les primeres publicacions periòdiques específicament literàries de Tarragona va ser *El Àlbum*, òrgan del Centre Català, publicada a partir de 1895, sota la direcció de Miquel Menéndez. El número 1 precisament es va dedicar de manera monogràfica a Josep Yxart, amb motiu de la seva mort.

El 18 d'agost de 1900, el Centre Recreatiu Catalanista Les Quatre Barres iniciava la publicació de la revista *Pàtria*, que a partir del tercer any va ser emparada per la Joventut Catalanista. Un any després, la revista reapareixia a Barcelona. Hi col·laboraven bona part dels escriptors locals del moment i s'hi inserien textos d'autors com Verdaguer, Guimerà o Maragall.

Continuadora d'*El Àlbum*, és *Gent Jove*, dirigida també per Miquel Menéndez i, després, per Bernabé Martí i Bofarull. De tendència modernista, com es pot veure per la capçalera, hi publicà els primers textos A. Rovira i Virgili.

El diari republicà *La Justicia* va caracteritzar-se per incloure fulletons de llibres, que els seus lectors podien col·leccionar. Entre 1904 i 1905, va publicar el drama d'Antoni Rovira i Virgili *Nova vida*, que s'havia estrenat el novembre de 1904. Aquí en tenim el número en què s'inseria la portada.

El 23 de maig de 1909, el setmanari *Catalunya Nova* dedicava tres de les seves quatre pàgines a Àngel Guimerà, amb motiu de l'homenatge popular que se li va retre aquell any. S'hi incloïen textos, a part de l'autor homenatjat, de Josep Yxart, Alfons Maseras, P. Prat Gaballí, Emili Guanyabéns, Francesc Carbó i Bernabé Martí i Bofarull, entre altres.

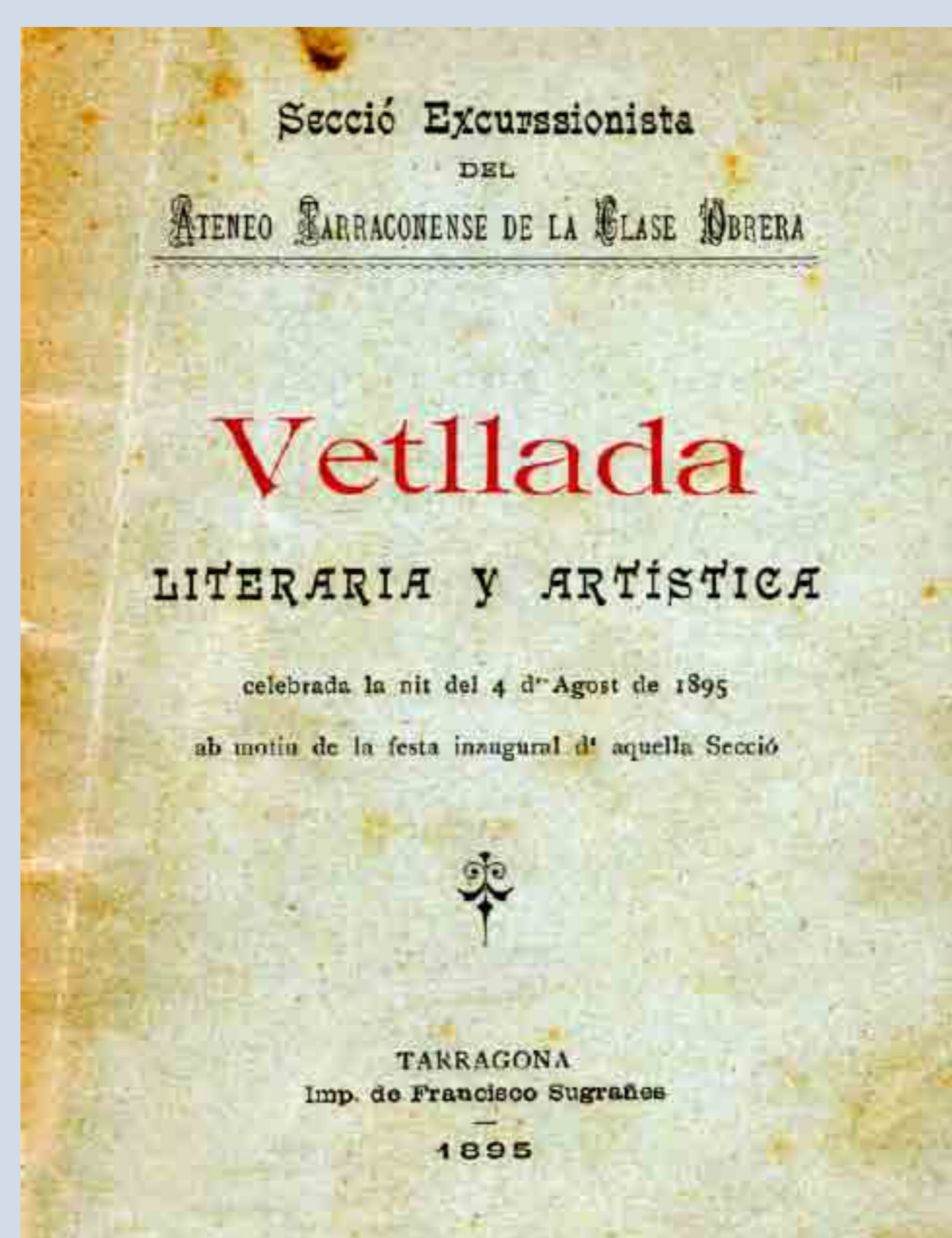

El diari *Tarragona* tenia un bon nivell de qualitat i una secció específica de lletres, com es pot veure en aquest número dedicat a les traduccions de Goethe fetes per Joan Maragall.

Totes les imatges d'aquest plafó procedeixen de la BHMT.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

A través d’associacions i entitats de tota mena, la ciutadania ha permès donar la veu als autors. Aquest paper ha estat primordial en les èpoques en què les institucions han girat l’esquena a la cultura. Des de l’Ateneo Tarraconense de la Clase Obrera o l’Ateneu de Tarragona, les formes d’associació i promoció cultural han anat variant. Entitats en un sentit general com el Club de Joves o bé Òmnium Cultural; organitzacions específiques del sector, com l’Escola de Lletres o l’Associació de Professionals i Estudiosos en Llengua i Literatura Catalanes; col·lectius com Heroïna, L’espiadimonis, La Gent del Llamp, Col·lectiu 80, Mediona 15 o Escriptors del Camp de Tarragona; llibreries i, ja més modernament, locals com Poetes o La vaqueria, han contribuït a fer present l’activitat literària a la nostra ciutat.

A partir de 1879, l’Ateneo Tarraconense de la Clase Obrera va iniciar un seguit de certàmens literaris. A la imatge, publicació relativa a la vetllada literària i artística de 1895 amb motiu de la inauguració de la secció excursionista.

BHMT.

El 20 de gener de 1914, l’Ateneu de Tarragona organitzava una vetllada literària. Josep Maset hi llegeix el poema de Guimerà “L’any mil”.

BHMT.

Les parades de llibres per St. Jordi han estat i són un dels signes d’identitat de la nostra cultura. A la fotografia, l’alcalde Pere Lloret, el mestre Gols i el llibreter i poeta Joan Antònio Guàrdias, a la parada de llibres instal·lada a la plaça de la República, actual Plaça de la Font, durant la Diada de Sant Jordi de l’any 1932.

Foto Vallvé. Centre d’Imatges de Tarragona / L’Arxiu.

La fundació de la Llibreria de la Rambla, l’any 1968, significà un revulsiu en la vida literària de la ciutat. A la fotografia, recital de poesia a càrrec de Joan Oliver a la sala d’actes de la llibreria, el 13 de desembre de 1972.

Foto Barceló. Arxiu Òmnium Cultural. Centre d’Imatges de Tarragona / L’Arxiu.

La constitució de la delegació d’Òmnium Cultural al Tarragonès va ser un altre element dinamitzador, que el 1972 ja portà a Tarragona, per primer cop fora de Barcelona, la Nit Literària de Santa Llúcia. A la foto, actuació de Núria Feliu amb motiu d’aquesta festa. Hotel Imperial Tarraco, 13 de desembre de 1972.

Foto Barceló. Arxiu Òmnium Cultural. Centre d’Imatges de Tarragona / L’Arxiu.

A les darreries del franquisme van obrir-se alguns locals que combinaven l’oci amb la cultura i un cert caràcter reivindicatiu. Alguns d’aquests locals, com Poetes i La vaqueria, van durar fins entrat el segle XXI i van caracteritzar-se per acollir una bona quantitat d’activitats literàries. A la foto, Montserrat Abelló, amb les actrius Lluïsa Mallol i Francesca Piñon, en un acte a la galeria cafè Poetes.

“ ¿Com puc pensar-me que sóc un vaixell? ¿Com puc ésser un vaixell, i pensar? ”

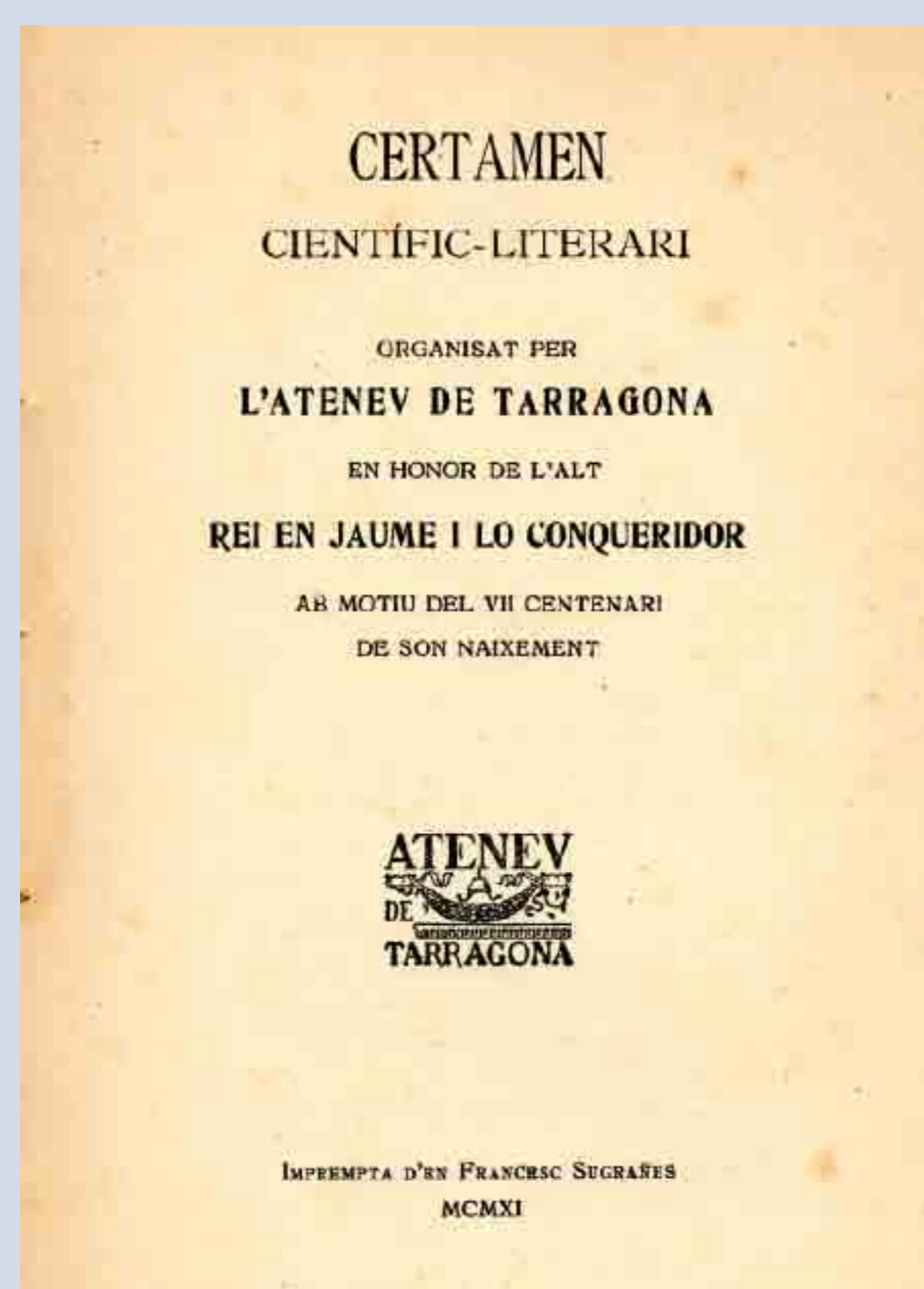
JOSEP A. BAIXERAS (Tarragona, 1927-2008). *Perquè sí*, 1964.

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Una de les fonts de patrimoni literari que acumulen les ciutats són els premis que convoquen, punt d'atracció d'autors de diverses procedències, origen de festes literàries, suport a carreres d'escriptors i porta oberta a la publicació dels textos premiats, que s'integren al patrimoni local. Els premis literaris tarragonins han guardonat, entre altres, autors com Jacint Verdaguer, Josep M. López Picó o Aurora Bertrana.

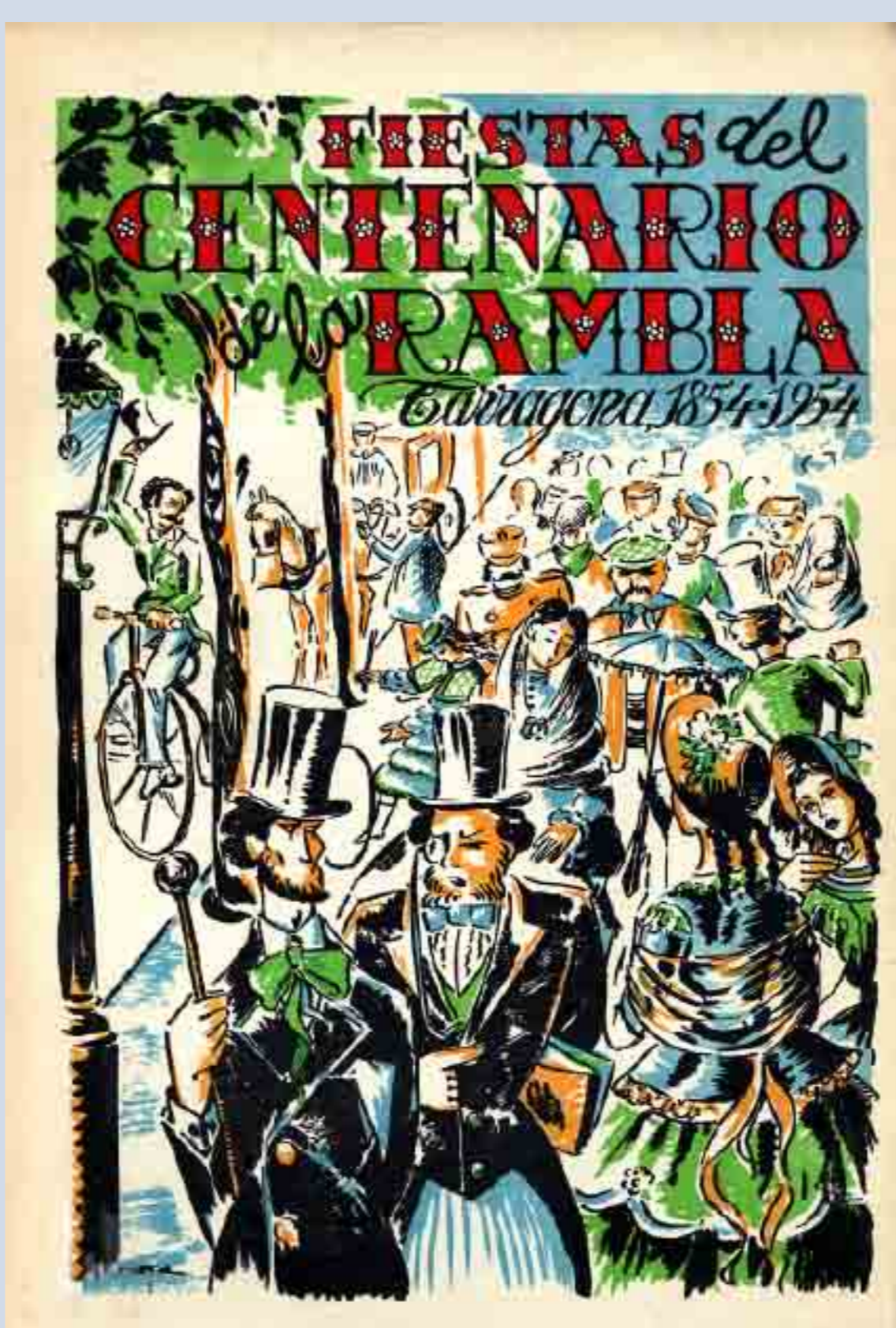

Retrat de Jacint Verdaguer, de Ramon Casas (MNAC)

Des de 1879 tenim notícia de premis literaris convocats per entitats tarragonines. El 1881 un dels guardons va recaure en Jacint Verdaguer. Però segurament el més rellevant d'aquest període va ser el certamen a honor de l'Alt Rei En Jaume, convocat el 1910 per l'Ateneu de Tarragona, amb un jurat presidit per Jaume Rubió i Lluch i en què figuraven Jaume Massó i Torrents i Joan Alcover.

BHMT.

Determinades efemèrides s'han volgut celebrar, amb caràcter extraordinari, amb concursos literaris. Aquest és el cas del centenari de la Rambla Nova, l'any 1954. Va presidir el jurat Manuel de Montoliu. Tot i la pressió ideològica imperant, entre les obres guanyadores van destacar textos en català de J. M. López Picó, Carles Fages de Climent, Xavier Amorós, Aurora Bertrana o Joan Oller i Rabassa.

BHMT.

La represa cultural de les darreries del franquisme també té el seu exponent en forma de premis literaris. El 1968, en convoquen l'associació La Salle i el Club de Joves. Aquest darrer tindrà tres edicions. En la de 1968, el premi de poesia va guanyar-lo Olga Xirinacs. L'any següent, entre els guanyadors destacava Guillem d'Efak, en el premi de teatre.

Entre les diferents modalitats de premis literaris tenen un interès especial els que van destinats a escriptors joves, ja que serveixen per descobrir nous valors. El 1978, Òmnium Cultural del Tarragonès va crear el premi Domènec Guansé de literatura juvenil, que es va mantenir fins a 2004. Més cap aquí, l'APELLC ha creat el premi joves.lit, que encara es convoca.

L'any 1984, Òmnium Cultural del Tarragonès organitzava la Nit Literària dels Països Catalans, que va tenir lloc a Altafulla el 14 de setembre. Es convocaven per primer cop els premis de narrativa Pin i Soler, d'assaig Rovira i Virgili, de poesia Comas i Maduell, d'història gràfica Ricard Opiso i per setena vegada el juvenil Domènec Guansé. A la imatge, jurat del Premi Pin i Soler. S'hi poden veure Renada-Laura Portet i Joan F. Mira.

Des de 1991, Tarragona convoca els Premis Literaris Ciutat de Tarragona. Tot i que hi ha hagut molts canvis al llarg d'aquests anys, la vetllada de lliurament dels premis sempre ha estat una festa artística i literària. A la foto, actuació del mag Hausson, a la festa dels premis de l'any 2005.

CASA DE LES LLETRES

Ematsa

TARRAGONA 2017

AJUNTAMENT DE TARRAGONA

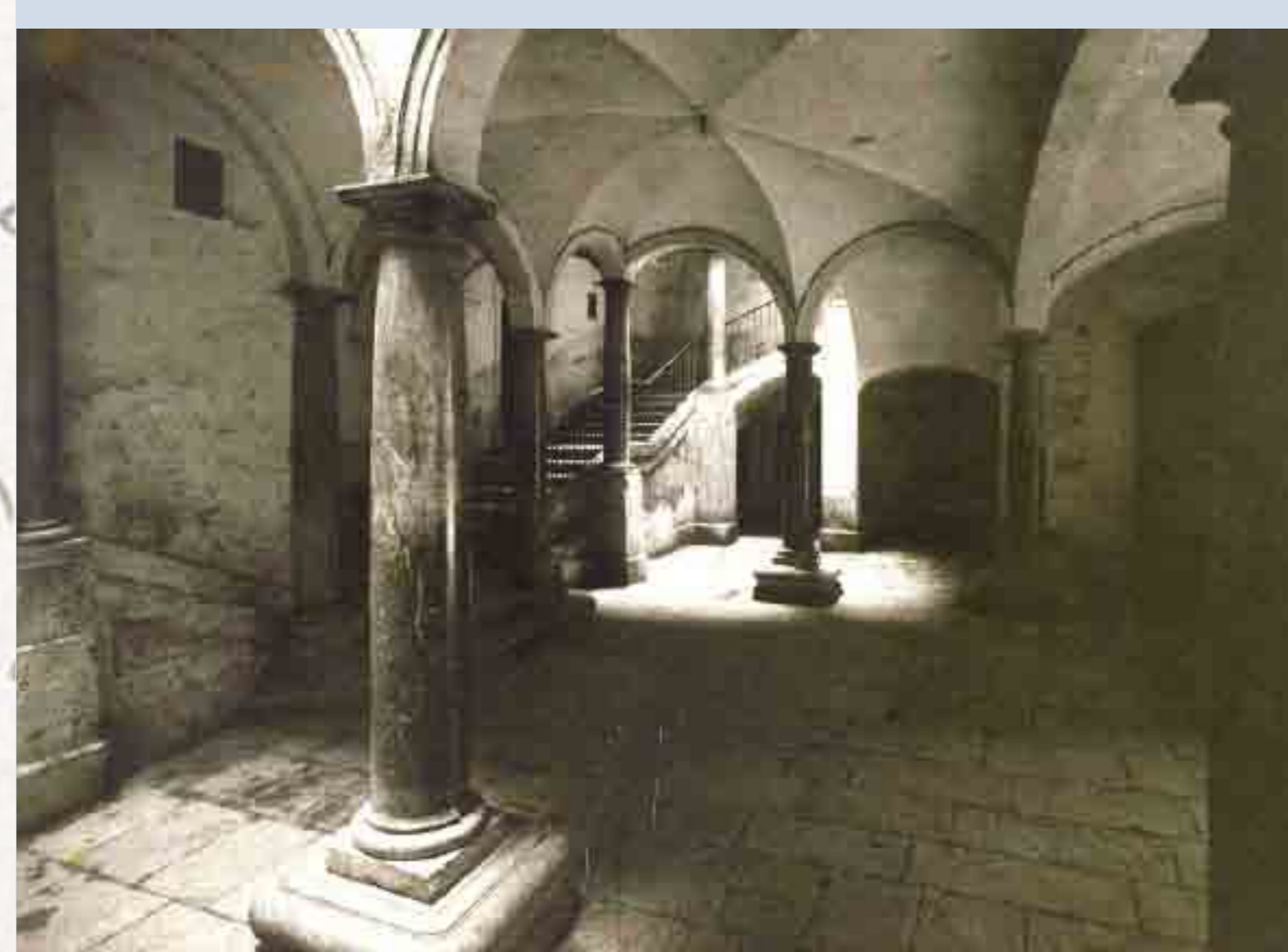
www.tarragona.cat

“ Ja trist lo Francolí no argenta en plata / les flors que produeix en sa ribera. ”

JOSEP BLANC (Tarragona, 1620 - 1672), *Matalàs de tota llana.*

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Un capítol a banda del patrimoni literari és el que relaciona textos literaris i llocs. Les cases dels escriptors o que han tingut un paper significatiu en la seva vida i obra són un exemple d'aquesta relació. Alguns espais destaquen pel paper que han jugat en la vida literària de la ciutat. Altres indrets de la ciutat se signifiquen per la capacitat d'evocació literària, que els ha fet protagonistes o elements significatius en diferents obres. Amb aquestes bases, els darrers anys han anat organitzant-se un seguit de rutes literàries, pels espais que ajuden a entendre obres i autors. La primera, el 2001, es va dedicar a Vicent Andrés Estellés. La que, de moment, s'ha consolidat més, és la dedicada a Josep Pin i Soler, que organitza l'APELLC, l'única ruta tarragonina que figura inscrita en l'associació Espais Escrits.

La Casa Montoliu, al carrer Cavallers, és l'única casa relacionada amb un escriptor, en aquest cas el crític Manuel de Montoliu, que és visitable, pel fet de ser actualment la seu del Conservatori Professional de Música. A la foto, pati de Casa Montoliu, a inici dels anys 30 del segle passat.

Foto Zerkowitz. Centre d'imatges de Tarragona / L'Arxiu.

Una de les cases del Pla de la Seu, de moment no senyalitzada, va estatjar, successivament, dues personalitats destacades: el polític Antoine de Sartine esdevindria personatge d'obres literàries; i Victor d'Arincourt es convertiria en un notable escriptor francès. El Pla de la Seu, l'any 1933.

Foto Zerkowitz. Centre d'imatges de Tarragona / L'Arxiu.

El desaparegut Convent de Sta. Clara és l'escenari central de la novel·la *Lo caragirat*, de Josep Martí i Folguera (Reus 1850 - Barcelona 1929), escrita el 1872 i editada el 1877, després de ser distingida amb un accésit als Jocs Florals. El 2011 va ser reeditada per Arola editors, a cura de Jordi Tiñena. Convent de Santa Clara, inici dels anys trenta del segle passat.

Foto Vallvé. Centre d'imatges de Tarragona / L'Arxiu.

La Rambla no tan sols és un dels indrets tarragonins que apareix més sovint immortalitzat pels escriptors. És, també, el paisatge que ha esdevingut tradicional de les parades de vendes de llibres cada St. Jordi. A la foto, parada de venda de llibres, a la Rambla a finals dels anys 40.

Foto Vallvé. Centre d'imatges de Tarragona / L'Arxiu.

L'any 2001 va organitzar-se per primer cop la Ruta Vicent Andrés Estellés, un poeta valencià que deixà constància en els seus poemes de les fortes impressions que Tarragona li havia causat. A la foto, sarcòfag d'Hipòlit, un dels elements cantats pel poeta de Burjassot.

Foto: Patricia Alonso. MHT.

Probablement la ruta literària que fins ara ha tingut més continuïtat és la de Josep Pin i Soler, que actualment organitza l'Associació de Professionals i Estudiosos en Llengua i Literatura Catalanes, compta amb un text publicat i està inscrita a l'associació Espais Escrits. A la foto, una de les sessions de la Ruta Pin i Soler, amb assistència de descendents de l'autor tarragoní.

Foto: Fina Anglès.

“ Blanca ciutat perfecta, jo et retrobo / en la gràcia infantil de ta nina de vori. ”

JOAN PERUCHO (Barcelona, 1920 - 2003). *El Mèdium* (1964).

EL PATRIMONI LITERARI DE TARRAGONA

Un element no menys preable del patrimoni literari de la ciutat n'és el conjunt d'actuacions fetes per posar-lo en valor, a través de gestos de reconeixement, de distinció o actes de recordatori o homenatge.

Una manera de posar en valor el patrimoni literari consisteix a donar nom dels autors a les vies urbanes o també a determinats equipaments o espais. A les imatges, placa antiga del carrer Josep Yxart, façana del Rectorat de la Universitat Rovira i Virgili i vista de l'interior de l'aula Maria Aurèlia Capmany, de l'Escola de Lletres.

Fotos: T. León.

A la Galeria de Tarragonins Il·lustres hi ha els retrats d'11 persones que han destacat per la seva aportació a la comunitat o pel paper desenvolupat en els respectius àmbits d'actuació. D'ells, 5 són escriptors. Això sol ja indica la importància que la nostra societat concedeix a la literatura. La foto és dels anys 50 del segle passat.

Foto: T. León.

El Casal Tarragoní va promoure una col·lecta popular per construir un Monument al poeta Jacint Verdaguer. La foto recull els treballs previs a la inauguració del monument, el 22 de setembre de 1976.

Foto Chinchilla. Centre d'Imatges de Tarragona / L'Arxiu.

El 2014 l'ajuntament va inaugurar el Parc de les Lletres Catalanes, a la Vall de l'Arrabassada. Al terra d'aquest espai es van col·locar unes plaques amb 14 frases de 14 dels més destacats escriptors de llengua catalana, des de Ramon Llull fins a l'actualitat. A la imatge, frase de M. Aurèlia Capmany.

Foto: T. León.